

jeg, at det vil være vanskeligt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, for een Mand i det hele taget at bestride Embedsforretningerne deroppe.

Maa jeg saa blot have Lov til at gøre en lille Bemærkning angaaende et Spørgsmaal, som ikke omhandles i det Lovforslag, vi have til Behandling; men det er en Henstilling til den højtærede Minister, og vedrører ogsaa de grønlandske Anliggender. Min Henstilling angaar Ejendomsforholdene her i København, om ikke der var Mulighed for, at den ganske betydelig værdifulde Ejendom, der nu benyttes af den grønlandske Handel, kunde realiseres, og der kunde skaffes en Plads, der vilde være betydelig billigere og helt ud tilfredsstillende, idet det er mig meddelt, at der vistnok endogsaa under den højtærede Forsvarsministers Ressort findes Pladser, der ville kunne egne sig dertil, og som altsaa egentlig ikke ville koste Staten noget. Jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa.

Sylow: Højtærede Formand! Maa jeg et Øjeblik paakalde Deres Velvillie og Overbærenhed, fordi jeg i Begyndelsen fjerner mig en Smule fra det direkte foreliggende Emne; men selve Lovforslagets Titel: „de grønlandske Anliggender“, bringer min Tanke hen paa den Mand, hvis Stordaad jo i disse Dage fylder hele den civiliserede Verden med Beundring. Jeg tænker jo her paa Roald Amundsen, og jeg tillader mig her — og hvilket Sted skulde vel være mere passende end den danske Rigsdag? — at udtrykke min Beundring for Manden og min Glæde over, at det er faldet i en os saa nærbeslægtet Nations Lod at fostre en Søn, der har vundet ny Hæder for det Land, hvor saa mange Helte allerede have indskrevet deres Navne i den arktiske Forsknings Historie. Denne Mand er jo vel kendt i de Egne, hvor denne vor Koloni ligger, og har allerede indskrevet sit Navn der paa en saadan Maade, at det har vakt Beundring overalt. Han staar jo nu i Begreb med paa ny at tiltræde en Rejse i disse Egne og foretage Undersøgelser der, som ogsaa vi i allerhøjeste Grad ere interesserede i. Jeg er sikker paa, at ikke blot hans Fædreland, men ogsaa den danske Nation med sine bedste Ønsker vil følge ham der.

Det forekommer mig, at det er et godt Varsel, under hvilket vi altsaa skride til at behandle det ikke uvæsentlige Spørgsmaal, paa hvilken Maade vi som Moderland bedst kunne behandle den Koloni, som vi eje oppe i den arktiske Cirkel, og paa hvilken Maade vi bedst fremme dens Trivsel.

Det Spørgsmaal, der foreligger, er jo dobbeltsidigt. For det første drejer det sig om, hvorledes vi skabe de bedste Betingelser for den indfødte Befolkning, og dernæst, hvorledes vi skabe de bedste Betingelser for, at Moderlandet kan drage den Nytte af denne Koloni, som vi med Rette maatte kunne gøre Fordring paa. Det er jo Danmarks uviselige Hæder, at vi have løst den første Del af den Opgave, der forelaa, i den svundne Tid paa en saadan Maade, at vi have frelst den indfødte Befolkning fra den sikre Undergang, som Berøringen med de mere oplyste Nationers Laster uvægerlig vilde have medført for dem. I visse Henseender tror jeg, at Danmark der skylder en af sine store Mænd Tak, nemlig den afdøde Chef for den grønlandske Handel i sin Tid, Rink, hvis Navn er vidt kendt i den hele Verden netop som videnskabelig Polarforsker, og som tillige sad inde med praktisk Kendskab til samtlige Forhold paa Grund af sine mangeaarige Ophold i Kolonien. Det var ham, der med aldrig usvækket Interesse og med aldrig uvækket Kærlighed til denne Koloni kæmpede ivrigt for dens Vel. Han var fuldstændig paa det rene med, at det, det gjaldt om, var at værne om den ejendommelig stedbundne Kultur, der havde fundet sit Udtryk hos Eskimoerne deroppe, og hvis Bevarelse var nødvendig for overhovedet at betinge deres Eksistens i disse Egne. Disse Bestræbelser, som han sejrrikt gennemførte herhjemme i sin lange Administration, er heldigvis blevne fortsatte. At der har været en hel Del Vaklen med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Midler man mest passende kunde anvende, er meget let forklarligt, men i det hele og store have vi, tør jeg nok sige, været inde paa den rette Vej. At man i vore Dage med den moderne Tekniks Hjælpe midler maaske ogsaa her kan komme til Forandringer og Forbedringer, er ikke udelukket; jeg skal der blot korteligt berøre, at selvfølgelig vil Motorbaadenes Anvendelse ikke blot være en Behagelighed og Lettelse for de tjenstgørende Funktionærer deroppe, men vil rimeligvis ogsaa kunne faa en vid Anvendelse i et af Landets vigtigste Erhverv, Fiskeriet. Ogsaa med Hensyn til den anden Side af Sagen, Spørgsmaalet om, hvad Moderlandet kan vente af denne Koloni, ville den moderne Tekniks Hjelpe midler have Betydning. Det er aldeles utvivlsomt, at denne store Koloni i sit Skød gemmer store Skatte, som til sin Tid ville komme Menneskeheden til gode. Disse Spørgsmaals Løsning rykker os nærmere og